

# Panium – číslo dvacet tři

## *Po uzavření smlouvy bude jednat Istivě*

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel 11, verš 24, označuje období, v němž pohanský Řím vládl svrchovaně, slovem „čas“. V prorocké aplikaci představuje „čas“ 360 let a tato léta započala při nejslavnější námořní bitvě starověkých dějin, v bitvě u Actia roku 31 př. Kr. Existovaly i jiné námořní bitvy, které byly větší a strategicky propracovanější, avšak Actium bylo nejikoničtější námořní bitvou pro své spojení s Markem Antoniem a Kleopatrou. Svým historickým významem je podobná pádu Berlínské zdi v naplnění Daniela 11,40 a Dvojčat z 11. září v naplnění Zjevení 18; neboť když Bůh volí historické události k naplnění svého prorockého slova, činí tak způsobem, který upoutá pozornost co největšího možného publika.

A po smlouvě uzavřené s ním bude jednat Istivě; neboť vytáhne a zesílí s nepočtným lidem. Pokojně vstoupí i do nejurodnějších míst provincie; a učiní to, co neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozdělí mezi ně kořist, lup i bohatství; ano, bude strojit své úklady proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11,23.24.

Uriáš Smith uzavírá své postřehy o spolku mezi Římem a Makabejci z dvacátého třetího verše poznámkou o nepočtném lidu zmíněném v onom verši.

„V té době byli Římané malým národem a začali jednat Istivě, či úskočně, jak toto slovo naznačuje. A od tohoto okamžiku vystoupali stálým a rychlým vzestupem k vrcholu moci, jehož později dosáhli.“

„[Citován dvacátý čtvrtý verš].“

„Obvyklým způsobem, jakým národy před dobou Říma získávaly cenné provincie a bohatá území, byla válka a dobytí. Řím měl nyní učinit to, co neučinili otcové ani otcové jejich otců; totiž přijmout tato územní nabytí pokojnými prostředky. Tehdy byl zaveden dosud neslýchaný zvyk, že králové odkazovali svá království Římanům závětí. Tímto způsobem se Řím zmocnil rozsáhlých provincií.

„A ti, kteří se tak dostali pod nadvládu Říma, z toho neměli nemalý užitek. Bylo s nimi nakládáno laskavě a shovívavě. Bylo to, jako by mezi ně byla rozdělena kořist a lup. Byli chráněni před svými nepřáteli a odpočívali v pokoji a bezpečí pod záštitou římské moci.

„Pokud jde o druhou část tohoto verše, biskup Newton ji chápe jako předpovídání úkladů z pevností, nikoli proti nim. To právě Římané činili ze silné pevnosti svého města na sedmi pahorcích. „Až do času;“ nepochybně prorockého času, 360 let. Od kterého bodu mají být tato léta počítána? Pravděpodobně od události představené v následujícím verši.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith pokračuje a určuje bitvu u Actia roku 31 př. Kr. jako výchozí bod pro tři sta šedesát let. Po citaci verše dvacet pět Smith uvádí následující.

„Verši 23 a 24 jsme přeneseni na tuto stranu smlouvy mezi Židy a Římany z roku 161 př. Kr., do doby, kdy Řím nabyl všeobecné nadvlády. Verš, který je nyní před námi, ukazuje na energické tažení proti králi jihu, Egyptu, a na událost pozoruhodné bitvy mezi velikými a mocnými vojsky. Odehrály se takové události v dějinách Říma přibližně v této době? — Odehrály. Tou válkou byla válka mezi Egyptem a Římem; a tou bitvou byla bitva u Actia. Učinně si nyní stručný přehled okolností, které vedly k tomuto konfliktu.“

„[Marcus] Antonius, Augustus Caesar a Lepidus tvořili triumvirát, který přísahal pomstít smrt Julia Caesara. Tento Antonius se stal Augustovým švagrem tím, že pojal za manželku jeho sestru Octavii. Antonius byl vyslán do Egypta ve státních záležitostech, avšak padl za oběť umění a půvabům Kleopatry, zhýralé egyptské královny. Tak silná byla vášeň, kterou k ní pojal, že se nakonec postavil na stranu egyptských zájmů, zavrhl svou manželku Octavii, aby vyhověl Kleopatře, uděloval jí jednu provincii za druhou, aby uspokojil její lakotu, slavil triumf v Alexandrii namísto v Římě, a jinak tak urážel římský lid, že Augustus neměl žádnou potíž přimět jej, aby se s plným zápalem zapojil do války proti tomuto nepříteli své vlasti. Tato válka byla navenek vedena proti Egyptu a Kleopatře; ve skutečnosti však byla vedena proti Antoniovi, který nyní stál v čele egyptských záležitostí. A pravou příčinou jejich sporu bylo, praví Prideaux, to, že ani jeden z nich se nemohl spokojit pouze s polovinou římské říše; neboť když byl Lepidus sesazen z triumvirátu, připadla nyní mezi ně, a protože každý z nich byl odhodlán zmocnit se celku, hodili kostkou války o její držení.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

V prorockém smyslu bitva u Actia označuje nedělní zákon, neboť představovala třetí překonání tří zeměpisných překážek, které ustavily „světovládu“ pohanského Říma, jak to popisuje Smith. Stejně jako u pohanského Říma, i v případě papežského Říma začala „světovláda“ papežského Říma roku 538 tehdy, když byla třetí překážka papežského Říma vypuzena z města Říma. Tato dvě svědectví se vztahují k nedělnímu zákonu tam a tehdy, kdy moderní Řím přemáhá šesté i sedmé království biblického proroctví, a tím překonává svou třetí překážku; tak je na čtyřicet dva symbolických měsíců ustavena „světovláda“.

A byla mu dána ústa, která mluvila veliké věci a rouhání; a byla mu dána moc působit po čtyřicet a dva měsíce. Zjevení 13,5.

## Řím proti Egyptu

Prorocká dynamika války římského Augusta proti Egyptu a Kleopatře byla motivována vzpourou Marka Antonia a tato prorocká dynamika musí z prorocké nutnosti představovat prorockou dynamiku, která je znázorněna při nedělním zákoně.

U Actia Řím dobyl Egypt, mocnost, která sestávala ze spojení mezi vzpurným mužem a bezbožnou ženou. Spojenství Antonia a Kleopatry je spojením církve a státu. U Actia Augustinův Řím dobyl mocnost představovanou bezbožným spojením církve a státu.

## Obraz šelmy

Kleopatra představuje zkaženou církev spojenou s Antoniem, symbolem Říma. Kleopatra byla vládkyní jejich vztahu, jak to vyjádřil Uriah Smith, když uvedl, že Antonius „padl za oběť umění a půvabům Kleopatry, prostopášné egyptské královny“. Spojenectví církve a státu, znázorněné Antoniem a Kleopatrou, určovalo Kleopatru jako moc vládnoucí v tomto vztahu; a tak spojení církve a státu, představované jejich vztahem, odpovídá definici obrazu šelmy — totiž spojení církve a státu, v němž žena ovládá tento vztah. Actium bylo předobrazem brzy přicházejícího nedělního zákona.

Augustus představuje papežskou moc, která při brzy přicházejícím nedělním zákoně dobývá Spojené státy. Marcus Antonius je republikánským rohem šelmy ze země a Kleopatra je protestantským rohem. Antonius a Kleopatra se při brzy přicházejícím nedělním zákoně spojují a mluví jako drak. Kleopatra i Antonius jsou oba symboly dračí moci, a když jsou při nedělním zákoně plně sjednoceni, mluví jako drak.

## Draci

Jak Řecko, tak Egypt prorocky představují dračí moc a Antonius rovněž představoval dračí moc. Egypt byl v Danielovi jedenácté kapitole jihem a Řecko západem. Egypt byl zabrán Ptolemaiem I. poté, co se Alexandrova říše rozdělila na čtyři části. Ptolemaios I. se pak stal prvním prorockým králem jihu a Kleopatra byla poslední ptolemaiovskou vládkyní v Egyptě. Ptolemaios se narodil v Makedonii, rodišti Alexandra Velikého.

Makedonie ležela v severním Řecku a tvrdila, že její předkové pocházeli z řeckých mytických hrdinů. Jihořecké městské státy považovaly Makedonce za barbarštější než helénisty jižního Řecka. Makedonci byli monarchií a jižní městské státy (polis), jako Athény, Sparta, Théby, Korint atd., se nacházely v jižním a středním Řecku a na ostrovech v Egejském moři. Tyto polis měly často demokratické, oligarchické nebo smíšené formy vlády, zatímco Makedonie byla centralizovanou monarchií se silnou královskou dynastií (Argeovci). Přesto byli všichni helénisty, a když Řím vstoupil na dějinnou scénu, označil helénisty za Řeky. Kleopatra byla poslední ptolemaiovskou vládkyní, která představovala monarchický kmen Řeků severního království z oblasti Makedonie neboli severního Řecka.

## Král jihu

Kleopatra byla poslední vládkyní ptolemaiovského království, které započalo Ptolemaiem I., když se Alexandrovo království rozdělilo na čtyři části. V bitvě u Actia dospělo ptolemaiovské království, doslovný král jihu, ke svému konci. Následujícím králem jihu měl být duchovní Egypt, představovaný ateistickou Francií v dějinách Francouzské revoluce.

A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. Zjevení 11,8.

Doslovný Egypt byl doslovným králem jihu ve vztahu k rozdělení Alexandrově říše, avšak duchovní Egypt je jako král jihu představován prorockými charakteristikami Egypta, nikoli

doslovným zeměpisným směrem.

## **Jih a západ**

Kleopatra jako poslední ptolemaiovská vládkyně království byla z prorockého hlediska dvojí mocí Řecka (západu) a Egypta (jih), zatímco následujícím, a poté duchovním králem jihu měla být Francie, rovněž dvojí moc představovaná ve Zjevení jedenáct jako Egypt a Sodoma. Prostopášnost Sodomy se shoduje s prostopášností Kleopatry západu a Kleopatra jihu se shoduje s ateismem Egypta. Dvojí přirozenost posledního doslovného krále jihu se shodovala s prvním duchovním králem jihu.

Bitva u Actia byla bezbožným spojenectvím Antoniova draka Říma a Kleopatřina draka jihu a západu. Antonius a Kleopatra představují církev a stát, takže dobytí Actia Augustem z Říma představuje vítězství, v němž Řím převládá nad bezbožným dvojím svazkem, jenž je předobrazem obrazu šelmy. O tři sta šedesát let později, při naplnění Daniela 11,24, Konstantin rozdělil Řím na východ a západ, ponechal ženu Říma na západě a muže Říma přesunul na východ. Dobytí jihu a západu bylo předobrazem rozdělení na východ a západ po „času“ tří set šedesáti let, v bitvě u Actia. Při dřívějším střetnutí byl Antoniovi přidělen východní Řím a Augustovi západ, takže Actium spojilo východ a západ, avšak jen na „čas“.

## **31 př. Kr. a 330 po Kr.**

Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem, a proto dobytí u Actia roku 31 př. Kr. předobrazuje rozdělení říše na východ a západ v roce 330. Actium roku 31 př. Kr. bylo alfou omegy v rámci tří set šedesáti let, které vyvrcholily v roce 330. Jak rok 31 př. Kr., tak rok 330 předobrazují brzy přicházející nedělní zákon, jak je znázorněn v šestnáctém a čtyřicátém prvním verši Daniela jedenáct.

## **Další symbol**

Antonius Římský, spojený s Kleopatrou jihu a západu, představuje trojnásobné spojenectví v rámci jejich dvojího svazku obrazu šelmy. Kříž je také ve spojení se zákonem o neděli, a tedy s Actiem a rokem 330. Na kříži je dvojí spojení církve a státu znázorněno tím, že se Židé (zkorumpovaná církev) spojili s Římem (státem), aby zavraždili Krista. Třetí strana tohoto spojení na kříži je představena Barabášem, falešným Kristem, jehož jméno znamená „syn otce“. Barabáš je symbolicky falešným prorokem v protikladu ke Kristu jako pravému proroku. Řím byl Antonius a Kleopatra jihu a západu představovala Židy a Barabáše.

Kříž se také shoduje s Eliášem na hoře Karmel, kde šlo o volbu, kdo je pravý a kdo falešný prorok. Falešný prorok byl tehdy dvojím symbolem, sestávajícím z Baalových proroků a kněží háje. Baal je mužské božstvo a kněží háje představovali Aštarót, ženské božstvo. Židé u kříže byli Aštarót, ženské božstvo, a Barabáš, padělek Muže bolesti, byl mužským božstvem Baalem.

Kleopatra byla zároveň královnou jihu i královnou západu. Antonius byl obrazem Říma, součástí trojitého triumvirátu, který se přísahou zavázal pomstít Juliovu vraždu. Juliova smrt způsobená třiatdvaceti ranami představovala smrtelnou ránu papežství v roce 1798, v naplnění čtyřicátého

verše jedenácté kapitoly Daniela. Augustus u Actia představuje uzdravení této smrtelné rány. Rána je uzdravena tehdy, když Antonius a Kleopatra umírají. Antonius a Kleopatra představují obraz šelmy ve Spojených státech, jenž je trojitou prorockou entitou, sestávající ze šelmy ze země a jejích dvou rohů. Antonius je jednou částí a Kleopatra představuje další dvě části. Ať už jde o Antonii v Řím, nebo o Kleopatru v Egypt a Řecko, umírají spolu při nedělním zákoně, když končí šesté království biblického prorockví. Prorocky je Kleopatra ve vztahu k Antoniovi směsíci církevní a státní politiky, přičemž církevní politika svádí a ovládá státní politiku.

## **Druhá smrt předobrazená**

Na jiné prorocké rovině představuje vztah Kleopatry k Juliu Caesarovi a Marku Antoniovi dvě období, kdy je církevní politika Kleopatry ve vztahu se státnickou politikou Římské říše. Julius ji opustil roku 1798 při její první symbolické smrti, v naplnění čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel; a poté přichází ke svému konci, aniž by jí kdo pomohl, u Actia, v naplnění čtyřicátého pátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel. Čtyřicátý verš je alfou její první smrtelné rány, která má být uzdravena, a omega čtyřicátého pátého verše je místem, kde přijímá svou druhou a konečnou smrt.

Stejně jako čtyři římské mocnosti ve verších šestnáct až dvacet dva má i Kleopatra jako biblický symbol více než jeden význam, a to podle kontextu. Julius ji opustil v roce 1798, když byla odňata královská podpora, a její smrtelná rána je pak uzdravena při nedělním zákoně; avšak deset králů ze Zjevení sedmnáct ji nakonec zničí ohněm, když se setká se svou druhou a poslední smrtí.

Kleopatra je symbolem dvojí přirozenosti, představované ateismem faraónova Egypta a náboženskou filosofií Řecka. Její dvojí přirozenost představuje státnictví Egypta a církevní umění Řecka. Řecká náboženská filosofie je znázorněna řeckou bohyní Athénou, která byla uctívána v podobě sochy ve svém chrámu zvaném Parthenón. Athéna je symbolem moudrosti a jako žena představuje náboženství lidského vzdělání v protikladu k božskému vzdělání.

Dva rohy Spojených států jsou republicanismus a protestantismus, které byly ve Francii předobrazeny Egyptem a Sodomou. Egypt je státnictví a Sodoma je církevní politika; tudíž republicanismus odpovídá Egyptu a protestantismus Sodomě. Republicanismus je Egypt a protestantismus je Sodoma a Řecko. Symbolem lidského vzdělání je řecká bohyně Athéna, jejímž chrámem byl Parthenón, který nachází svůj novodobý protějšek v chrámu Parthenón v Nashvillu v Tennessee. Symbol zkažené církve, která se při nedělním zákonu ve Spojených státech spojuje s republikánským rohem, je představován jako Kleopatra, Aštarót, Salome a Sodoma.

Kleopatra zobrazuje ateismus faraóna a náboženství Řeků. Náboženstvím, které doprovází filozofii ateismu, je uctívání řeckého vzdělání. Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem a strom v zahradě, z něhož bylo zakázáno jíst, byl strom poznání dobrého a zlého, předobraz náboženství řecké filozofie, které sestra Whiteová nazývá „vyšším vzděláním“. To určuje a zdůrazňuje Kleopatru řecké náboženství moudrosti jako zkažený a padělaný protějšek pravého vzdělání ve velkém sporu mezi Kristem a satanem.

Nashville v Tennessee je nazýváno „Aténami jihu“ a Kleopatra byla poslední doslovnou královnou jihu. Poslední královna jihu byla předobrazem následujícího a prvního duchovního krále jihu, naplněného v ateistické Francii. Ateistická Francie je předobrazem Spojených států, kde je v Nashville v Tennessee, „Aténách jihu“, symbolicky znázorněn chrám Parthenón zasvěcený bohyni Athéně. Chrám se nachází na adrese 2500 West End v Nashville. Číslo dvacet pět představuje zavřené dveře tří podobenství Matouše dvacet pět. Kleopatra jako královna „jihů“ i „západu“ dochází ke svému „konci“ v Aténách jihu.

S těmito úvahami o Actiu, Kleopatře, Augustovi a Antoniovi se vracíme k veršům dvacet čtyři až třicet jedenácté kapitoly Daniele. Snad nejnejasnější částí tohoto oddílu je výrok, že u jednoho stolu mluví lež.

Srdce obou těchto králů bude nakloněno k páchání zla a u jednoho stolu budou mluvit lži; avšak nebude se jim dařit, neboť konec přijde teprve v určený čas. Daniel 11,27.

Čas určený v tomto verši je 330, konec „času“ z verše dvacet čtyři. Určený čas představuje nedělní zákon pro Spojené státy a zároveň představuje i uzavření doby milosti pro svět. Před nedělním zákonem budou dva králové, jejichž srdce budou zaměřena na páchání zla, mluvit lži jeden druhému u jednoho stolu. Před nedělním zákonem ve verších šestnáct a čtyřicet jedna Daniela jedenáct budou dva králové mluvit lži u jednoho stolu, ale jejich lži se nezdaří. Kdo jsou ti dva králové, kteří si navzájem lžou? Než na tuto myšlenku odpovíme, připomenu nám určitou symboliku, kterou jsme již dříve v této sérii probírali.

Čtyři římsí vladaři představují různé prorocké symboly podle toho, v jakém kontextu jsou posuzováni. Ačkoli jsou to římsí vladaři, jako symbol v podstatě představují prorocké dějiny starověkého Judy při jejím přechodu od nadvlády Seleukovců k nadvládě Římanů.

Pompeius byl vojevůdce a následující tři římsí vládci byli všichni Caesarové. Julius ve vztahu k Augustovi představoval dvě trojné unie se dvěma triumviráty, první neoficiální, druhou oficiální. Všichni čtyři vládci v určitých souvislostech představují nedělní zákon. Pompeius dobyl slavnou zemi; Julius, představovaný třiadvaceti bodnými ranami, je prvním andělem, neboť je prvním Caesarem, a předobrazuje třetího anděla, jímž byl Tiberias. Tiberias u kříže, jenž je nedělním zákonem, je rovněž představován číslem dvacet tři, neboť dvacet tři představuje smíření; a kříž je nejpodstatnější součástí Kristova díla při spojení jeho božství s naším lidstvím. Julius a Tiberias jsou tedy prvním a třetím poselstvím, představovanými číslem dvacet tři.

Julius nebyl romantickou postavou, jak bývá často líčen v hollywoodských legendách; byl to bezohledný muž posedlý mocí. Tiberias byl horší než Julius, neboť jeho ničemnost je dokonce zmíněna i ve verši, protože poslední písmeno hebrejské abecedy má hodnotu dvacet dva a první písmeno jednu. Alfa je menší než omega a Tiberiova ničemnost je umístěna ve verši dvacet dva, který odpovídá poslednímu písmenu hebrejské abecedy, a mezi těmito dvěma ničemnými osobami, představovanými Juliem a Tiberiem, stál Augustus. Augustus představuje vrchol slávy mocí a prestiže Říma. Jako protiklad prvního a třetího poselství je představován číslem třináct, které je symbolem vzpoury. Augustus upevnil své království tím, že potlačil vzpouru Antonia a Kleopatry, nejslavnější vzpouru v dějinách Říma.

Augustus je římskou mocností, která překonala třetí překážku, a tím představoval nedělní zákon, a římskou mocností, která vládne během dvaadvaceti symbolických měsíců vzpoury ve třinácté kapitole Zjevení. Je-li Pompeius postaven před nedělní zákon, je zároveň rokem 1798 i 1989, čímž se Pompeius stává symbolem Antiocha Magna, který ukončuje čtvrtou syrskou válku od roku 219 do roku 217 př. Kr., v naplnění desátého verše jedenácté kapitoly. Julius Caesar je pak přiřazen k veršům jedenáct a dvanáct a k bitvě na pomezí, k bitvě u Rafie v roce 217 př. Kr. Tam je Julius rovněž Antiochem Magnem a Augustus Caesar je také Antiochem Magnem v bitvě patnáctého verše u Pania. Potom je v šestnáctém verši Tiberius nedělním zákonem, avšak není Antiochem Magnem, neboť tam je Pompeiovým, protože Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem. Tento verš označuje konec seleukovské říše, předobraz konce Spojených států jako šestého království biblického proroctví.

Je třeba ještě učinit další souběhy čtyř římských vládců a tato linie představuje skryté dějiny čtyřicátého verše. Makabejská linie triadvacátého verše rovněž znázorňuje skryté dějiny čtyřicátého verše. Potom je ve verši dvacet čtyři příběh pohanského císařského Říma znázorněn časovým obdobím — tři sta šedesát let. Linie římských dějin, představená od verše dvacet čtyři až po verš třicet, je rovněž znázorněním skrytých dějin čtyřicátého verše. Končí ve verši třicet jedna, když se předmět mění z pohanského Říma na papežský Řím. Pohanský Řím je v tomto verši stále přítomen, avšak není zde představen jako čtvrté království biblického proroctví, nýbrž jako politická moc, která v roce 538 dosadila papežství na trůn. V roce 538 papežství vydalo nedělní zákon, takže verš třicet jedna je v souběhu s verši šestnáct a čtyřicet jedna. Verš dvacet čtyři uvedl bitvu u Actia a dějiny spojené s touto linií.

Verš dvacet čtyři určuje, kdy pohanský Řím začal svrchovaně vládnout po tři sta šedesát let, a poté ve verši třicet jedna začíná papežský Řím svrchovaně vládnout po dobu tisíce dvou set šedesáti let. Počátek i konec této linie nesou pečeť Krista, Alfa i Omega. V těchto verších máme dějiny Marka Antonia, Kleopatry a císaře Augusta. Ve verši šestnáct pohanský Řím dobyl Seleukovskou říši roku 65 př. Kr. a poté Judu roku 63 př. Kr. Třetí překážka u Actia roku 31 př. Kr. označila konec egyptského království, jak to bylo předobrazeno prvními překážkami Seleukovců roku 65 př. Kr. Opět zde nalézáme pečeť Prvního i Posledního. Rok 65 př. Kr. byl první ze tří překážek a představoval dobytí krále severu, zatímco rok 31 př. Kr. představoval třetí ze tří překážek a představoval dobytí krále jihu. Juda jako prostřední překážka ze tří překážek prožívala občanskou válku uvnitř hradeb Jeruzaléma, když Pompeius dorazil roku 63 př. Kr. Druhá překážka je symbolem vzpoury.

Roku 538 byla z města Říma vypuzena třetí překážka papežského Říma. Tou překážkou byli Gótové, a tam započalo páté království biblického proroctví, právě tam, kde čtvrté království skončilo. A právě tak, jako čtvrté království začalo při své třetí překážce, bylo poraženo egyptské království, jak to bylo předobrazeno v první překážce seleukovského království. To určuje, že prorocké svědectví obsažené ve verších dvacet čtyři až třicet představuje linii, kterou je rovněž třeba nalézt ve skrytých dějinách verše čtyřicet. Z tohoto důvodu je nezbytné uvažovat o rozličných prorockých vztazích, které představují Marcus Antonius, Kleopatra, Julius Caesar, Pompeius a Augustus Caesar.

Je tedy nejnejasnější částí oddílu od verše dvacátého čtvrtého do třicátého, když mluví Iži u jednoho stolu?

A srdce obou těchto králů bude zaměřeno na páchání zla a u jednoho stolu budou mluvit lež; avšak neuspějí, neboť konec nastane teprve v ustanovený čas. Daniel 11,27.

Uriáš Smith ztotožňuje oba krále s Markem Antoniem a císařem Augustem.

„Citován dvacátý sedmý verš“

„Antonius a Caesar byli dříve ve spojení. Přesto oba pod rouškou přátelství usilovali a intrikovali o světovládu. Jejich ujišťování o vzájemné úctě a přátelství byla slovy pokrytců. U jednoho stolu mluvili lži. Octavia, manželka Antoniova a sestra Caesarova, prohlásila římskému lidu v době, kdy se s ní Antonius rozvedl, že souhlasila, aby se za něho provdala, jedině v naději, že to bude zárukou svazku mezi Caesarem a Antoniem. Ale tato rada neprosperovala. Došlo k roztržce; a v následném konfliktu vyšel Caesar zcela vítězně.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Když Octavia rozpoznala, že její manželství s Antoniem bylo zástavou sjednocení, označilo to manželskou alianci, která byla dříve v jedenácté kapitole předobrazně znázorněna helénistickým sňatkem Bereniké se seleukovským králem Antiochem II. Theem kolem roku 252 př. Kr. Bereniké byla dcerou Ptolemaia II. Filadelfa. Octavia a Bereniké představují diplomatická manželství neboli prorocky smlouvy. Verše pět až deset vymezují dějiny diplomatického manželství mezi jižním a severním královstvím a když Marcus Antonius a Octavianus, později známý jako císař Augustus, sjednali tento sňatek, rozdělili také království na východ a západ.

Brundisijský pakt (40 př. Kr.) byl vyjednaným urovnáním mezi Markem Antoniem a Octavianem (později Augustem), jehož cílem bylo po téměř občanské válce vyřešit napětí v druhém triumvirátu. Zahrnoval rozdělení římských území (Antonius východ, Octavianus západ) a byl stvrzen Antoniovým sňatkem s Octavií (Octavianovou sestrou). Roku 39 př. Kr. vypršela původní pětiletá lhůta triumvirátu; Antonius se plavil do Itálie s více než 300 loděmi, jimž bylo zpočátku odepřeno přistání v Brundisiu, a tak nakonec zakotvily v Tarentu. Octavianus se tam s ním setkal poté, co zdoluhavá zprostředkování vyvolaná neochotou Antoniova vojska bojovat s Octavianovým vojskem a naopak přinesla výsledek. Octavia sehrála klíčovou zprostředkující úlohu, když přiměla Antonia, aby podpořil Octaviana proti Sextu Pompeiovi. Obnovili triumvirát na dalších pět let (do roku 32 př. Kr.), přičemž Antonius poskytl Octavianovi 120 lodí výměnou za přislíbené vojsko (které Octavianus později zadržel).

Roku 32 př. Kr. došlo mezi oběma protivníky k otevřenému rozkolu. Vztahy se zhoršily v důsledku propagandy, Antoniova východního zaměření (s Kleopatrou) a Octavianovy konsolidace na Západě. Octavianus před Actiem odmítl Antoniovy pozdější návrhy na svolání konference.

V diplomatickém sňatku se severním králem (Antiochem) a jižním králem (Ptolemaiem) poskytl nevěstu jižní král; avšak při diplomatickém sňatku Antonia (východ) a Octaviana (západ) byla nevěsta poskytnuta západem. Oba diplomatické sňatky selhaly a ten, kdo poskytl dceru či sestru, nakonec zvítězil nad mocí, která smlouvu porušila.

## Svědectví tří

Na konci seleukovské říše došlo ke třetí smlouvě, při níž se u jednoho stolu mluvily lži. Stalo se tak v kontextu páté syrské války (202–195 př. Kr.), kdy Antiochos III. Veliký využil oslabení ptolemaiovského království po smrti Ptolemaia IV. Filopátora roku 204 př. Kr. Ptolemaios V. Epifanés (Ptolemaios V.) nastoupil na trůn jako dítě (ve věku asi 5–6 let), čímž byl Egypt ponechán pod vládou regentů a vystaven vnitřnímu chaosu, domorodým povstáním a vnějším hrozbám.

Antiochos Magnos již po vítězstvích, jako byla bitva u Pania (200 př. Kr.), vpadl do značné části ptolemaiovských území v Koilé Sýrii, Palestině a Malé Asii a zmocnil se jich. Namísto toho, aby Egypt zcela dobyl (což by hrozilo římským zásahem, neboť Řím na něj vyvíjel nátlak, aby se určitým oblastem vyhýbal), usiloval o diplomatické manželské spojení v roli „ochránce“. Roku 197/195 př. Kr. Antiochos Magnos jako součást mírové smlouvy ukončující válku zasnoubil a poté provdal svou mladou dceru Kleopatru I Syru (také nazývanou Kleopatra Syra) za dětského krále Ptolemaia V. (Sňatek se uskutečnil roku 193 př. Kr. v Ráfii; Ptolemaiovi bylo 16 let, Kleopatře 10.)

To bylo prezentováno jako velkorysé gesto: Antiochos se stavěl do pozice spojence a „ochránce“ mladého krále, zajišťujícího mír a zároveň si ponechávajícího zisky v Asii. Toto manželství mu poskytlo nepřímý vliv na Egypt prostřednictvím jeho dcery (doufal, že zůstane věrná svým seleukovským kořenům a bude na ptolemaiovském dvoře vystupovat jako hlas příznivý Sýrii). Tato lest se však obrátila proti němu, neboť Kleopatra se postavila na stranu svého manžela a Egypta, nikoli svého otce, čímž narušila Antiochovu dlouhodobou kontrolu. To odráží Pakt z Brundisia (40 př. Kr.) a několika způsoby souviselo s římskými událostmi.

Právě jako se Antonius oženil s Octavií (sestrou Octaviána), aby po téměř vypuklé válce spojil soupeřící mocnosti, tak i Antiochos využil sňatku své dcery s Ptolemaiem V., aby stvrdil dočasný mír a územní rozdělení (Seleukovci si ponechali dobytá území na severu, Ptolemaios si podržel Egypt na jihu).

Antiochos působil jako faktický poručník dětského krále Ptolemaia V. (prostřednictvím rodinných svazků), podobně jako se Octavianus (a druhý triumvirát) stavěli do takového postavení uprostřed mocenských prázdnů či soupeření. V obou případech se „silnější“ postava (Antiochos/Octavianus) snažila získat vliv nad zranitelnějším protějškem prostřednictvím příbuzenství. Obě uspořádání přinesla krátkodobou stabilitu, avšak z dlouhodobého hlediska „neprosperla“ kvůli skryté nedůvěře — Kleopatra stranila Egyptu (čímž podkopávala Antiocha), zatímco Antoniův východní zájem (Kleopatra VII.) vedl k roztržce s Octavianem.

Nezletilost Ptolemaia V. pod poručníky je paralelou k nestabilitě po smrti Julia Caesara (jež vedla k vytvoření triumvirátu a k mocenským zápasům). Sňatek Bereniky s Antiochem označil počátek dějin Seleukovské říše v Danielovi jedenácté kapitole a sňatek dcery Antiocha Magna s egyptským dětským králem označil konec Seleukovské říše. Ukončení manželství Marca Antonia s Octavií označilo konec ptolemaiovského království. Konec Judy jako Božího smluvního lidu nastal na kříži a ono judské království začalo Makabejci a smlouvou, kterou uzavřeli s Římem. Všechny tyto

prorocké linie jsou zastoupeny v rámci vyprávění jedenácté kapitoly Danielovy knihy a všechny se shodují se skrytými dějinami verše čtyřicátého. Počínaje veršem pátým zde máme smlouvu Bereniky, která vede k Antiochovi Velikému a ke smlouvě jeho dcery Kleopatry Syry, jež se odehrává v dějinách Makabejců ve verši dvacátém třetím. Makabejci se stávají součástí této linie na základě své vzpoury proti Antiochu Epifanovi, jednomu z posledních příslušníků seleukovské dynastie.

Antiochos Epifanés je ten Antiochos, který byl roku 168 př. Kr. během šesté syrské války v Egyptě poblíž Alexandrie. Antiochos Epifanés vtrhl do Egypta a stál na samém prahu dobytí Alexandrie. Ptolemaiovští vládci se obrátili na Řím s žádostí o pomoc. Řím vyslal Popillia Laena (pouze s malým doprovodem — bez vojska), aby doručil ultimátum od senátu; Antiochos se musí neprodleně stáhnout z Egypta a Kypru, jinak bude čelit válce s Římem. Když Antiochos obdržel list a požádal o čas, aby se poradil se svými rádci, Popillius — líčený jako přísný a panovačný — vzal svou hůl a nakreslil do písku kolem králových nohou kruh. Poté prohlásil: „Než z toho kruhu vystoupíš, dej mi odpověď, kterou předložím senátu.“

Důsledek byl zřejmý: Antiochos nemohl kruh opustit, aniž by se zavázal k římským požadavkům — překročit jej bez dohody by znamenalo válku. Ohromen a pokořen Antiochos krátce zaváhal, poté však souhlasil, že se podřídí, stáhl své vojsko z Egypta a vrátil se do Sýrie. Tento odvážný diplomatický čin (podpořený rostoucí pověstí Říma jako mocnosti) vynutil ústup bez boje a ukázal nastupující římskou nadvládu ve východním Středomoří. Bývá hojně uváděn jako původ rčení „vytyčit čáru v písku“ (ačkoli doslova šlo o kruh).

Antiochos Epifanés se také stal v protestantském chápání onou mocí, která se vyvyšuje, padá a ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly knihy Daniel ustanovuje vidění.

V oněch časech povstanou mnozí proti králi jihu; i násilníci z tvého lidu se vyvýší, aby potvrdili vidění; ale padnou. Daniel 11,14.

Antiochos IV. Epifanés vládl v letech 175–164 př. Kr. a byl osmým ze třinácti seleukovských králů. Usiloval o prosazení helénistické kultury a o sjednocení své říše pod řeckými náboženskými praktikami. Roku 169 př. Kr. vyplenil Chrám, zakázal židovské náboženské úkony (obřízku, zachovávání soboty, studium Tóry) a vynucoval oběti pohanským bohům. V prosinci roku 167 př. Kr. vztyčil v Chrámu na židovském oltáři zápalných obětí pohanský oltář (Diovi) a obětoval na něm prase spolu s dalšími znesvěcujícími úkony. Toto znesvěcení bylo pro zbožné Židy poslední kapkou, neboť je vnímali jako krajní porušení svatosti Chrámu a Božího zákona. Okamžitě vyvolalo odpor, když Matatías (kněz z Modiinu) odmítl rozkaz seleukovského důstojníka obětovat pohanským bohům, zabil odpadlého Žida i onoho důstojníka a poté uprchl se svými syny (budoucími Makabejci) do hor. Tím byla zažehnuta partyzánská válka a povstání v letech 167–160 př. Kr., jehož cílem bylo obnovit židovskou bohoslužbu, což vedlo roku 164 př. Kr. za Judy Makabejského ke znovuzasvěcení Chrámu (Chanuka).

Na počátku i na konci seleukovské říše stála významná smlouva, znázorněná diplomatickým sňatkem, která v sobě nesla prvek rozdělení buď na východ a západ, anebo na sever a jih. Když seleukovská říše upadala, stává se Antiochos Epifanés symbolem vzestupující římské moci a

ohniskem rozhořčení Makabejských. Později v dějinách se stává padělkem prorockého symbolu, jenž ustanovuje vidění. Moc ve dvacátém druhém verši jedenácté kapitoly je zlomena, když byl zlomen kníže smlouvy.

A ramený příválu budou před ním zaplavena a zlomena; ano, i kníže smlouvy. Daniel 11,22.

Vláda Antiocha Epifana skončila roku 164 př. Kr., téměř dvě stě let předtím, než byl Kristus, „kníže smlouvy“, na kříži „zlomen“. Zde si přejeme poukázat na to, že Seleukovská říše začala i skončila diplomatickým sňatkem stvrzeným smlouvou, při němž je klam mezi oběma stranami doložen historickým záznamem. Během vlády Antiocha Epifana započalo makabejské povstání, které bylo předobrazem Americké revoluce. V dějinách Makabejců jejich zápas o setřesení seleukovské moci zahrnoval významnou smlouvu s Římem. Verš, který tuto smlouvu přímo označuje, zároveň přímo označuje Řím jako jednající lstivě, či jako pronášející lži u jednacího stolu smlouvy.

A po smlouvě s ním uzavřené bude jednat lstivě; neboť vystoupí a zesílí s nepočetným lidem. Daniel 11,23.

Každá prorocká linie, která ve čtyřicátém verši předchází času konce, obsahuje porušenou smlouvu. Uriah Smith při komentáři k těm z třicátého verše, „kteří opouštějí svatou smlouvu“, uvádí následující:

„Rozhořčení proti smlouvě;‘ totiž proti svatým Písmům, knize smlouvy. Revoluce tohoto druhu byla uskutečněna v Římě. Herulové, Gótové a Vandalové, kteří dobyli Řím, přijali ariánskou víru a stali se nepřáteli katolické církve. Zejména za účelem vyhlazení tohoto kacířství Justinián ustanovil, aby papež byl hlavou církve a napravovatelem kacířů. Bible byla brzy pokládána za nebezpečnou knihu, kterou by prostý lid neměl číst, ale všechny sporné otázky měly být předkládány papeži. Tak byla na Boží slovo nakupena potupa. A římscí císařové, jejichž východní část dosud trvala, se dorozuměli s římskou církví, která opustila smlouvu a vytvořila veliké odpadnutí, či jí to tiše trpěli, s cílem potlačit ‚kacířství‘. Člověk hříchu byl vyzdvížen na svůj opovážlivý trůn porážkou ariánských Gótů, kteří tehdy drželi Řím, roku 538 po Kr.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Pátý verš Daniela 11 vyznačuje dějinnou linii, v níž král jihu poskytuje diplomatickou nevěstu jako symbol smlouvy, kterou poté král severu porušil. Odveta krále jihu předznamenávala odvetu Napoleonova duchovního krále jihu proti papežskému králi severu v roce 1798. Porušená smlouva ve verších pět až devět předznamenávala Napoleonovu porušenou Tolentinskou smlouvu, která zase předznamenávala Putinovo tvrzení o porušené smlouvě ze strany NATO. Napoleonova odveta předznamenávala Putinovu odvetu proti Ukrajině v roce 2014. Odveta Antiocha Magna ve verši deset, která ukončila čtvrtou syrskou válku, odpovídá Napoleonovi v roce 1798 a rovněž Putinovi v roce 2014. Po bitvě u Pania ve verši patnáct, roku 200 př. Kr., Antiochos sjednal diplomatický sňatek se skrytým úmyslem podřídit si Egypt bez nasazení vojenských sil v terénu. Trůn Antiocha Magna přešel na jeho syna, který byl zavražděn, což přivedlo na trůn nejmladšího syna Antiocha Magna, Antiocha Epifana. Jeho kroky při prosazování řeckých zvyků a náboženství vyvolaly makabejské povstání, které vedlo k lstivé smlouvě s Římem ve verši dvacet tři. Verš dvacet čtyři

uvádí pohanský Řím a zmiňuje stůl lží Antonia a Augusta. Ve verši třicet vstupuje pohanský Řím do dialogu s papežskou církví, která je označena jako ti, kdo porušili svatou smlouvu.

Verše dvacet čtyři až třicet představují svědectví pohanského Říma a verše třicet jedna až čtyřicet podávají svědectví papežského Říma. Každý řádek Daniel 11, od verše prvního až po verš čtyřicátý, představuje prorockou linii, která je uplatněna ve skrytých dějinách verše čtyřicátého. Linie seleukovského království, linie ptolemaiovského království, linie judského království Makabejců, linie pohanského Říma i linie papežského Říma všechny znázorňují dějiny od roku 1989 až po nedělní zákon. Každá z těchto linií označuje porušenou smlouvu za hlavní prvek těchto dějin.

Je to Řím, kdo ustavuje vidění jedenácté kapitoly Danielovy, a prorocké smlouvy lsti jak pohanského, tak papežského Říma jsou označeny jako postupné a jako nastávající předtím, než Řím ve svých příslušných a odlišných prorockých obdobích vládl svrchovaně. Obě mocnosti vyznačily počátek prorockého období své svrchovanosti tím, že začíná tehdy, když byla překonána jejich třetí překážka. Před brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech nastane mezi dvěma mocnostmi smlouva lsti. Čtyřikrát byly tyto dvě mocnosti králi jihu a severu: jednou mezi slavnou zemí Judou a Římem, jednou mezi dvěma částmi římského triumvirátu a jednou mezi pohanským a papežským Římem. V obou lstivých smlouvách týkajících se Říma to ve své podstatě byla smlouva mezi jednou polovinou římské říše, ať už mezi Antoniem východu, Augustem západu, nebo pohanským Římem východu a papežským Římem západu. Čtyři smlouvy lsti mezi králi severu a jihu, dvě mezi králi východu a západu a jedna mezi brzy nastávajícím králem severu a slavnou zemí.

Tímto uzavíráme naše úvodní představení knihy Daniel. Série Panium představuje závěr série o knize Daniel, která je úvodem ke skryté historii čtyřicátého verše, jíž se budeme dále zabývat v příštím článku.